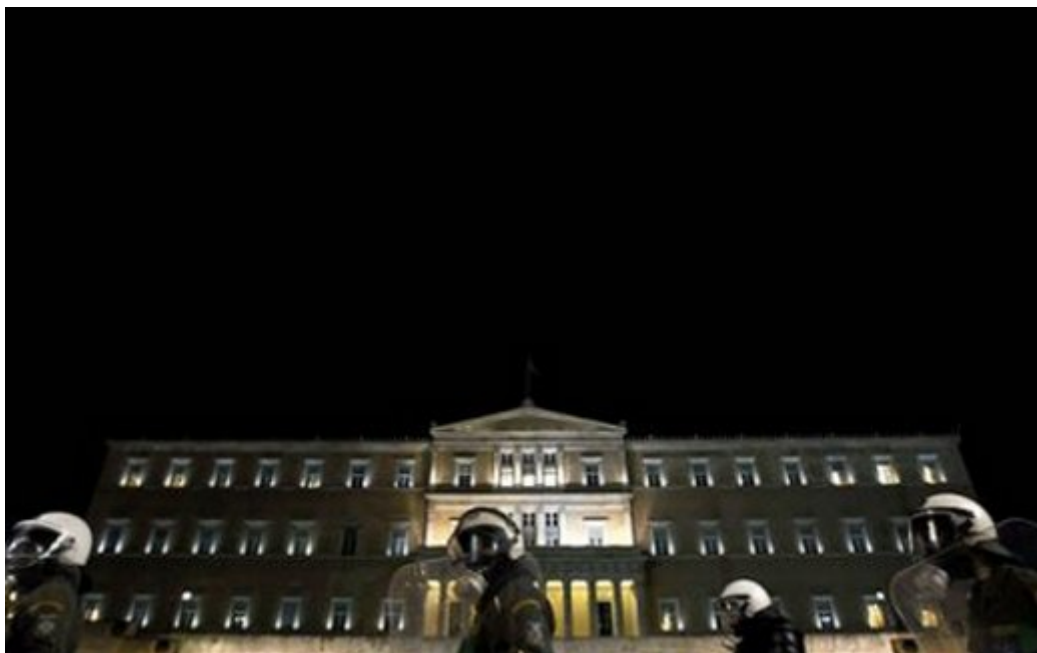

Kriittisinä ja tukahduttavina aikoina

Ta Paidia Tis Galarias ("Gallerian lapset", TPTG) -ryhmän raportti talouskuurin vastaisista mielenosoituksista Ateenassa 5.-6. toukokuuta, joka sisältää kolmen pankkivirkailijan kuolemaan johtaneet tapahtumat ja niiden merkityksen vastarintaliikkeelle.

Alla on raportti toukokuun viidennen ja sitä seuranneen päivän mielenosoituksista, sekä joitain yleisiä ajatuksia kriittisestä tilanteesta, jossa liike Kreikassa tällä hetkellä on.

Elämme kiivaan finanssiterrorismin aikaa, joka kiihtyy päivä päivältä jatkuvina uhkauksina valtion välittömästä konkurssista ja "uhrauksista joita on tehtävä". Tästä huolimatta proletariaatin vastaus Kreikan parlamentissa tehtyjen uusien leikkauspäätösten aattona oli vaikuttava. Se oli luultavasti suurin työläisten mielenosoitus diktatuurin kaatumisen jälkeen, jopa suurempi kuin vuoden 2001 mielenosoitus, joka johti kaavaillun eläkeuudistuksen peruuttamiseen. Arviomme mukaan Ateenan keskustassa oli yli kaksisataatuhatta mielenosoittajaa, ja muualla maassa noin viisikymmentätuhatta. Lähes kaikki (uusintamis- ja) tuotantoprosessin sektorit olivat lakossa.

Paikalla oli myös samanlainen proletaarijoukko, joka oli lähtenyt kaduille joulukuussa 2008 (jota valtamedian propagandassa kutsutaan halventavasti myös "huppupäisiksi nuoriksi"), kirveillä, moukareilla, vasaroilla, polttopulloilla, kivillä, kaasunaamareilla, suojalaseilla ja kepeillä varustautuneena. Vaikka huppupäisille mellakoitsijoille joissain tapauksissa buuattiinkin, kun he yrittivät tai tekivät väkivaltaisia hyökkäyksiä rakennuksia vastaan, niin yleisesti ottaen he sopivat hyvin tähän sekalaisen kirjavaan vihaisten mielenosoittajien virtaan. Iskulauseet vaihtelivat poliittisen järjestelmän kokonaan teilaavista, kuten "poltetaan parlamenttibordelli", aina isänmaallisiin, kuten "mene pois IMF", ja populistisiin, kuten "Varkaat!" ja "Kansa vaatii huijareita vankilaan". Aggressiivisista iskulauseista, jotka viittaavat kaikkiin poliittikkoihin yleensä, on tulossa yhä yleisempiä.

GSEE:n ja ADEDY:n yhteisessä mielenosoituksessa väkeä alkoi olla tuhansia, ja GSEE:n puheenjohtajalle vihellettiin ja huudeltiin ivahuutoja kun hän aloitti puheensa. Kun GSEE:n johto meni jälleen kiertotietä, kuten he olivat tehneet jo maaliskuun 11. päivä välttääkseen mielenosoituksen pääjoukon ja päästäkseen etualalle, vain harvat tällä kertaa seurasivat...

PAME:n (Kommunistipuolueen "Työläisrintaman") mielenosoitus oli myös suuri (reilusti yli 20 000) ja saapui Syntagma-aukiolle ensimmäisenä. Heidän aikomuksensa oli jäädä sinne hetkeksi ja lähteä juuri ennen kuin suurempi päämielenosoitus olisi tulossa paikalle. Heidän jäsenensä eivät kuitenkaan suostuneet lähtemään, vaan jäivät sinne huutamaan vihaisena poliitikkojen vastaisia iskulauseita. Kommunistipuolueen johtajan mukaan paikalla oli fasistiprovokaattoreita (hän itseasiassa syytti LAOS-puoluetta, tätä äärioikeistolaisten gangsterien ja juntan perään haikailevan paskasakin sekasotkua), jotka kantoivat PAME:n kylttejä ja yllyttivät kommunistipuolueen jäseniä hyökkäämään parlamenttiin ja niin ollen häpäisemään puolueen uskollisuutta perustuslaille! Vaikka tässä väitteessä on jotain perää, koska fasisteja todella nähtiin paikalla, niin totuus on - silminnäköiden mukaan - että kommunistipuolueen johtajilla oli hieman vaikeuksia johtaa jäseniään nopeasti pois aukiolta ja estää heitä huutamasta vihaisia parlamentin vastaisia iskulauseita. Saattaa olla liian rohkeaa pitää tätä merkinä vähittäin lisääntyvästä tottelemattomuudesta tämän monoliittisen puolueen rautaista komentoa vastaan, mutta tällaisina epävakaissa aikoina kukaan ei voi tietää...

Mellakkapoliisia vastapäätä olleet reilut 70 fasistia kirosivat poliitikkoja ("äpärapoliitikot"), lauloivat kansallislaulua ja jopa heittelivät joitain kiviä parlamenttia kohti. Luultavasti he yrittivät myös estää väkivallan kiihtymistä, mutta turhaan, sillä pian he jäivät aukoita lähestyneiden valtaviin mielenosoittaja-aaltojen alle.

Pian työläisporukat (sähköasentajia, postityöläisiä, kunnan työntekjiöitä jne.) yrittivät päästä sisään rakennukseen mistä tahansa mahdollisesta kohdasta, mutta yhtään mahdollisuutta ei auennut, koska mellakkakyttät olivat levittäytyneet etupihalle ja sisäänkäynneille. Toinen joukko kaikenikäisiä työläisiä, miehiä ja naisia, seisoi vastapäätä kyttäjä jotka olivat Tuntemattoman sotilaan hautaholvin edessä, kiroten ja uhkaillen heitä. Vaikka mellakkapoliisi teki valtavan vastahyökkäyksen kyynelkaasulla ja shokkikranaateilla ja onnistui hajottamaan joukon, saapui parlamentin eteen jatkuvasti uusia mielenosoittajajoukkoja, samalla kun juuri pois ajetut ensimmäiset joukot olivat järjestäytyneessä uudelleen Panepistimiou-kadulla ja Syngroun puistokadulla. He alkoivat hajottaa kaikkea mitä pystyivät, ja hyökkäsivät päin mellakkapoliisiyksiköitä jotka olivat levittäytyneet lähikaduille. Vaikka useimmat keskustan suurista rakennuksista oli suljettu rullattavilla ikkunaluukuilla, he onnistuivat hyökkäämään joihinkin pankkeihin ja valtion rakennuksiin. Omaisuutta tuhottiin laajalti etenkin Syngroun puistokadulla, koska kyttäjä ei ollut tarpeeksi, jotta he olisivat voineet reagoida välittömästi mellakkoijien siihen osaan. Poliisia oli ohjeistettu suojelemaan ensisijaisesti parlamenttia ja tyhjentämään Panepistimiou- ja Stadiou-kadut, kaksi tärkeintä reittiä joita pitkin väkijoukko palasi jatkuvasti parlamentille. Luksusautoja, veroviraston rakennus ja Ateenan prefektuuri sytytettiin palamaan, ja vielä tunteja myöhemmin alue näytti sotatantereelta.

Taistelut jatkuivat lähes kolme tuntia. On mahdotonta kirjata tähän kaikkea mitä kaduilla tapahtui. Vain yksi esimerkki: jotkut opettajat ja muut työläiset onnistuivat motittamaan joukon mellakkapoliiseja, jotka kuuluivat Delta-ryhmään - uuteen moottoripyörillä liikkuvien mellakkakyttien yksikköön - ja antoivat heille läksytyksen, samalla kun kyttät huusivat "Ei, älkää, mekin olemme työläisiä"!

Panepistimiou-kadulle ajetut mielenosoittajat palasivat jatkuvasti tiiviinä joukkoina parlamentille, ja sen ympärillä oli koko ajan yhteenottoja poliisin kanssa. Väkijoukko oli jälleen kirjava, eikä suostunut lähtemään. Kiviä kädessään kantanut keski-ikäinen kaupungin työntekijä kertoi meille liikuttuneena, miten paljon tilanne muistutti häntä ensimmäisistä vuosista diktatuurin kaatumisen jälkeen, kun hän oli mukana vuoden 1980 mielenosoituksessa, joka järjestettiin Teknillisen korkeakoulun kapinan ja poliisin siinä murhaaman naisen, 20-vuotiaan työläisen Stamatina Kanellopouloun muistoksi.

Pian kännyköihin alkoi tulla kauheita uutisia ulkomaisilta uutistoimistoilta: kolme tai neljä ihmistä kuollut palaneessa pankissa!

Joitain pankkeja yritettiin polttaa eri paikoissa, mutta useimmissa tapauksissa väkijoukko ei toteuttanut aikeitaan, koska rakennusten sisälle oli lukittautunut rikkureita. Ainoastaan Marfin-pankin rakennus Stadiou-kadulla sytytettiin lopulta palamaan. Vain pari minuuttia ennen murhenäytelmän alkua pankin työläisiä eivät kuitenkaan huutaneet "rikkureiksi" "huppupäiset huligaanit" vaan järjestäytyneet lakkolaisblokit, jotka huusivat heille kirouksia ja kehottivat heitä lähtemään rakennuksesta. Kun otetaan huomioon mielenosoituksen koko ja sen tiiviys, kuuhunta ja huutojen melu, on selvää että sekavuus - joka on tavallista sellaisissa tilanteissa - tekee vaikeaksi antaa täsmällisiä faktoja tästä murheellisesta tapauksesta. Lähimpänä totuutta näyttäisi olevan (kun silminnäkiäjien tiedonsirpaleet liitetään yhteen), että tässä kyseisessä pankissa, yleislakkopäivänä aivan Ateenan ytimessä, johtaja määräsi noin 20 pankkivirkailijaa olemaan töissä, heidät lukittiin sisään "omaksi turvakseen", ja lopulta kolme heistä kuoli hapenpuutteeseen. Aluksi ikkunalasiin tehdystä aukosta heitettiin polttopullo katutason kerrokseen. Kun joitain pankin työntekijöitä nähtiin sitten parvekkeella, jotkut mielenosoittajat kehottivat heitä ensin poistumaan rakennuksesta ja sen jälkeen yrittivät sammuttaa palon. Mitä sen jälkeen todella tapahtui ja miten rakennus oli hetkessä ilmiliekeissä, sitä emme tiedä. Sitä seurannut kaamea tapahtumasarja, jossa mielenosoittajat yrittivät auttaa sisällä ansassa olleita, palokunnalla kestää liian kauan saada heidät ulos, vihainen väkijoukko ajaa hymyilevän miljonääripankkiirin pois paikalta, tämä on varmaankin jo kaikki kerrottu. Jonkin ajan kuluttua pääministeri ilmoitti uutisen parlamentissa ja tuomitsi "poliittisesti vastuuttomiksi" ne jotka vastustavat leikkauksia ja "johtavat ihmisiä kuolemaan" kun hallituksen "pelastustoimet" päinvastoin "puolustavat elämää". Asioiden kääntäminen pääläelleen onnistui. Pian seurasi valtava mellakkapoliisioperaatio: väkijoukot hajotettiin ja ajettiin pois, poliisi sulki koko keskustan pitkälle yöhön, Exarchia joutui raskaan hyökkäyksen kohteeksi, anarkistisquattiin tunkeuduttiin ja monia pidätettiin, Maahanmuuttajien mestaan hyökättiin ja sitä hajotettiin, eikä kaupungin yllä sitkeästi leijunut savu, eivätkä katkeruuden ja lamaanuksen tunne suostuneet haihtumaan...

Seuraukset näkyivät heti seuraavana päivänä: median haaskalinnut hyödynsivät traagista kuolemantapausta esittämällä sen "henkilökohtaisena murhenäytelmänä", irrottamalla sen laajemmasta yhteydestään (pelkkiä ihmisruumiita, jotka on leikattu irti sosiaalisista suhteistaan), ja jotkut menivät jopa niin pitkälle, että kriminalisoivat vastarinnan ja mielenosoitukset. Hallitus sai hieman lisäaikaa vaihtamalla puheen ja konfliktin aihetta, ja ammattiliitot olivat huojentuneita, kun niillä ei ollut enää mitään velvollisuutta julistaa uutta lakkoa päivälle, jolloin uudet leikkaukset hyväksyttiin. Tästä huolimatta siinä yleisessä pelon, pettymyksen ja jähmettymisen ilmapiirissä joitain tuhansia kokoontui parlamentin ulkopuolelle liittojen ja vasemmisto-organisaatioiden kutsumaan iltamielenosoitukseen. Suuttumus oli yhä ilmassa, nyrkkejä puitiin, vesipulloja ja joitain ilotulitteita heitettiin mellakkakyttä päin, ja sekä parlamentin että kytien vastaisia iskulauseita huudettiin. Vanha nainen pyysi ihmisiä huutamaan "pannaan ne [poliitikot] lähtemään", joku tyyppi kusi pulloon

ja heitti sen kyttää päin, harvoja antiautoritaareja nähtiin. Kun tuli pimeä ja liitot sekä useimmat järjestöt ja puolueet lähtivät, eivät jotkut aivan tavalliset arkiset ihmiset, tyhjin käsin, suostuneet lähtemään. Mellakkapoliisi hyökkäsi raivolla, ajoi pois pelästyneet mutta suuttuneet nuoret ja vanhat ihmiset, jotka tömistelivät alas Syntagma-aukion portaat ja hajaantuivat lähikaduille. Heidän silmissään ei ollut vain pelkoa, vaan myös vihaa. On varmaa, että he tulevat takaisin.

Sitten joitain yleisempiä pohdintoja:

- Tehoisku anarkisteja ja antiautoritaareja vastaan on jo alkanut ja tulee kiihtymään. Valtio on aina käyttänyt kokonaisten sosiaalisten ja poliittisten, ääriivasemmiston järjestöihin ulottuvien piirien kriminalisointia kääntääkseen huomion toisaalle, ja nyt sitä käytetään sitäkin enemmän, kun kuolonuhreja tuottanut hyökkäys luo sille niin suotuisat olosuhteet. Anarkistien lavastaminen syylliseksi ei kuitenkaan saa satoja tuhansia mieltään osoittaneita ihmisiä, eikä edes niitä paljon useampia, jotka pysyivät passiivisina mutta huolestuneina, unohtamaan IMF:ää eikä hallituksen heille tarjoamaa "pelastuspakettia". Piiriemme ahdistelu ei auta ihmisiä maksamaan laskujaan eikä turvaa heidän tulevaisuuttaan, joka näyttää edelleen synkältä. Hallituksen on pian syytettävä kaikkea vastarintaa ylipäätään, ja se on alkanut jo tehdä niin, kuten toukokuun kuudennen päivän tapahtumat hyvin osoittivat.
- Valtio tulee tekemään joitain maltillisia yrityksiä "syyn vierittämiseksi" tiettyjen poliitikkojen niskoille lepytelläkseen "kansan tuntoja", jotka saattavat hyvinkin muuttua "verenjanoksi". Joistain räikeistä "korruptio"tapauksista saatetaan rankaista, ja joitain poliitikkoja saatetaan uhrata ihmisten rauhoitteluksi.
- Sekä LAOSin että Kommunistipuolueen suunnalta kuuluu jatkuvasti, osana vastasytösten speaktaakkelia, viittauksia "perustuslain vastaiseen toimintaan". Tämä kuitenkin paljastaa hallitsevan luokan kasvavat pelot syvenevästä poliittisesta kriisistä, syvenevästä valtion oikeuskriisistä. Erilaisia mahdollisia tulevaisuuskuvia kierrätetään (bisnesmiesten puolue, varsinainen junttatyylinen hallinto), mikä kiellii syvemmästä proletaarien kansannousun pelosta. Käytännössä niitä käytetään kuitenkin velkakriisikysymyksen siirtämiseksi pois kadulta, politiikan päänäyttämölle ja latteaan kysymykseen "kuka tarjoaa ratkaisun", sen sijaan että kysyttäisi "mikä on 'ratkaisu'?"
- Tämän kaiken jälkeen on aika palata olennaisempiin asioihin. On selvääkin selvempää, että kuvottava juoni, jolla pyritään kääntämään velan aiheuttama pelko/syyllisyys velkaterrorismia vastaan nousevan vastarinnan ja (väkivaltaisen) kapinan aiheuttamaksi peloksi/syyllisyydeksi, on jo toiminnassa. Jos luokkataistelu kiihtyy, saattaa tilanne alkaa näyttämään yhä enemmän varsinaiselta sisällissodalta. Väkivallan kysymyksestä on jo tullut keskeinen. Samaan tapaan kuin arvioimme valtion väkivallan käyttöä, meidän velvollisuutemme on arvioida myös proletaarien väkivaltaa: liikkeen on käsiteltävä kapinallisen väkivallan oikeuttamista ja sen sisältöä käytännöllisillä tavoilla. Mitä tulee anarkisti-antiautoritaariipiireihin itseensä ja niissä vallitsevaan kapinasuuntaukseen, niin fetisoidun väkivallan machoileva ylistäminen on jatkunut liian pitkään ja tasaisesti, jotta sen suhteen voisi pysyä nyt välinpitämättömänä. Itsetarkoituksellista väkivaltaa eri muodoissaan (mukaanlukien varsinaista aseellista taistelua) on propagoitu jatkuvasti jo vuosien ajan, ja etenkin joulukuun mellakoiden jälkeen on tullut ilmi jonkinlainen *nihilistisen hajottamisen*

suuntaus (siihen viitattiin tekstissämme [The Rebellious Passage](#)), joka ulottuu piirien ulkopuolelle. Näiden piirien laitamilla, niiden marginaaleissa, on noussut esiin kasvava joukko hyvin nuoria ihmisiä, jotka kannattavat nihilististä rajoittamatonta väkivaltaa (joka on esitetty "jouluuun nihilisminä") ja "tuhoa", vaikka tämä kohdistuisi myös vaihtuvaan pääomaan (rikkurien, "pikkuporvarillisten ainesten", "lainkuuliaisten kansalaisten" muodossa), ja on varsin mahdollista, että organisoituneet anarkistit ja antiautoritaarit (ryhmät tai squatit) yrittävät jatkossa eristää tällaisia suuntauksia sekä poliittisesti että toiminnallisesti. Tilanne on kuitenkin tätä monimutkaisempi, ja se ylittää näiden piirien kyvyt teoreettiseen ja käytännölliseen (itse)kriittisiin. Jälkiviisaasti voi sanoa, että tällaisia traagisia tapauksia kaikkine seuraamuksineen olisi saattanut tapahtua myös joulukuun mellakoissa: niitä ei estänyt pelkkä sattuma (huoltoasema, joka ei räjähtänyt tuleen sytytettyjen rakennusten vieressä sunnuntaina 7. joulukuuta; se, että väkivaltaisimmat mellakat sattuivat yöllä kun useimmat rakennukset olivat tyhjiä), vaan myös se, että syntyi (joskin rajallinen) *proletaarinen julkinen tila* ja *kamppailun yhteisöjä*, jotka ilmenneet pelkästään väkivallan, vaan myös oman sisältönsä, keskustelun ja muiden kommunikaation menetelmien muodossa. Nämä ennalta olemassa olleet (opiskelijoiden, jalkapallohuligaanien, maahanmuuttajien, anarkistien) yhteisöt, jotka kapinalliset toimijat itse muuttivat kamppailun yhteisöiksi, antoivat väkivallalle mielekkään paikan. Tuleeko tällaisia yhteisöjä olemaan nyt, kun mukana ei ole pelkkä proletaarien vähemmistö? Löytyykö käytännöllinen tapa itseorganisoitua työpaikoilla, kaupunginosissa tai kaduilla kamppailun muodon ja sisällön määrittämiseksi, niin että väkivalta olisi vapauttavaa?

Hankalia kysymyksiä ahdistavina aikoina, mutta meidän on löydettävä vastaukset kamppailussa

TPTG
9. Toukokuuta

Translated by: Takku collective